

॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ एवं सर्वेषां भावानां धीमात्रत्वमुक्त्वा सत्वक्षेत्रज्ञयोर्भेदं व्याचष्टे सत्वेत्यादिना ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ संसृष्टा संसर्गकृतवान् आत्मनो गुणानां च गुणगुणिभावेन संसर्गोस्तीति मूढेय
थामन्यते तथा यं गुणानां परिद्रष्टा तादात्म्येनात्मनि गुणान् पश्यतीत्यर्थः ॥ ३५ ॥ ननु किमाश्रितास्तर्हि गुणाः प्रवर्तन्ते इत्यत आह आश्रय इति सत्वस्य बुद्धिसत्वस्याश्रय उपादानं नास्ति उपादानत्वेन क्लृप्तस्याज्ञानस्य
स्वरूपतस्तुच्छत्वात् गुणानां सत्त्वादीनां सर्गेण कार्येण महदादिना लिङ्गेन अन्ये कारणभूता गुणाः सृजन्तीत्यनुमीयते कदाचिदपि गुणान्कश्चिदपि न वेद यथारज्जूरगोपादानमज्ञानं कार्यद्वारैवानुमीयते न त्वपरोक्षीक्रि
यतेतद्वत् ननु गुणानां तुच्छत्वे तत्कार्यं न दृश्येत ख पुष्पसौ रभवदत आह चेतना सत्वमस्येति अस्य गुणसर्गस्य सत्त्वं चेतना अधिष्ठानसत्तैवाध्यस्तसत्तेत्यर्थः तथा च नात्यन्तं तुच्छत्वं गुणानां अनिर्वचनीयस्य तद्रूप

तत्र यत्पीतिसंयुक्तं काये मनसि वा भवेत् ॥ वर्तते सात्विको भाव इत्युपेक्षेत तत्तथा ॥ २९ ॥ अथ यदुःखसंयुक्तमप्रीतिकरमात्मनः ॥ प्रवृत्तरज इत्येव तदसंरभ्यचित
येत् ॥ ३० ॥ अथ यन्मोहसंयुक्तं काये मनसि वा भवेत् ॥ अप्रतर्क्यमविज्ञेयं तमस्तदुपधारयेत् ॥ ३१ ॥ इति बुद्धिगतीः सर्वा व्याख्याता यावती रिह ॥ एतद्बुद्ध्वा भवेद्बु
द्धिः किमन्यद्बुद्धलक्षणं ॥ ३२ ॥ सत्वक्षेत्रज्ञयोरेतदंतरं विद्विः सूक्ष्मयोः ॥ सृजते त्रिगुणानेक एको न सृजते गुणान् ॥ ३३ ॥ पृथग्भूतौ प्रकृत्या तु संप्रयुक्तौ च सर्वदा ॥
यथामत्स्योद्भिरन्यः स्यात्संप्रयुक्तौ भवेत्तथा ॥ ३४ ॥ न गुणा विदुरात्मानं स गुणान्वेद सर्वतः ॥ परिद्रष्टा गुणानां तु संसृष्टा मन्यते यथा ॥ ३५ ॥ आश्रयो नास्ति सत्व
स्य गुणसर्गेण चेतना ॥ सत्वमस्य सृजन्त्यन्ये गुणान्वेद कदाचन ॥ ३६ ॥ सृजते हि गुणान्सत्त्वं क्षेत्रज्ञः परिपश्यति ॥ संप्रयोगस्तयोरेष सत्वक्षेत्रज्ञयोर्ध्रुवः ॥ ३७ ॥ इ
न्द्रियैस्तु प्रदीपार्थं क्रियते बुद्धिरंतरा ॥ निश्चक्षुर्भिरजानद्भिरिन्द्रियाणि प्रदीपवत् ॥ ३८ ॥ एवं स्वभावमेवैतत्तद्बुद्ध्वा विहरन्नरः ॥ अशोचन्नप्रहृष्यश्च स वै विगतम
त्सरः ॥ ३९ ॥ स्वभावसिद्धमेवैतद्यदि मान् सृजते गुणान् ॥ ऊर्णनाभिर्यथा सूत्रं विज्ञेयास्तं तु वद्गुणाः ॥ ४० ॥ प्रध्वस्तान निवर्तते प्रवृत्तिर्नोपलभ्यते ॥ एवमेके व्यव
स्यन्ति निवृत्तिरिति चापरे ॥ ४१ ॥ इतीदं हृदयग्रन्थिं बुद्धिचिंतामयं दृढं ॥ विमुच्य सुखमासीत विशोकश्छिन्नसंशयः ॥ ४२ ॥

स्याभ्युपगमात् अतो नोक्तदोष इत्यर्थः ॥ ३६ ॥ ध्रुवोऽनादिः ॥ ३७ ॥ प्रदीपार्थं प्रदीपप्रयोजनं आवरणभंगं निश्चक्षुर्भिरः अचेतनैः अतएवाजानद्भिः इन्द्रियाणि प्रदीपवत्सहकारीणि बुद्धिरिन्द्रियवत्कारणं चि
दात्मा तु प्रमातृवत्तृतीयः एतेन बुद्ध्यतिरिक्तश्चेतनः सिद्ध इति भावः ॥ ३८ ॥ दीपचक्षुर्भ्यां धीमान् रज्जूरगमिव इन्द्रियबुद्धिभ्यां चितिर्घटमवभासयतीत्याह एवमिति ॥ ३९ ॥ ऊर्णनाभिदृष्टांतो ध्यारोपप्रसंगे परि
णामवादमाश्रित्य ध्येयः ॥ ४० ॥ वस्तुतत्त्वमाह प्रध्वस्ता इति यथा प्रध्वस्तो घटो विहीनेन कपालाद्यात्मनारूपेण वर्तते नैव गुणानि वर्तन्ते यतो घटकपालवन्निवृत्तानां गुणानां प्रवृत्तिः सूक्ष्मावयवद्वारानोपलभ्यते
ऽतोरज्जूरगवदुच्छिद्यत एवेत्यर्थः ये तु निवृत्तिमन्यन्ते तेषां प्रवृत्त्यनुपलंभो दोषो दुष्परिहर इति भावः ॥ ४१ ॥ हृदयग्रन्थिचिदचितोरात्ममनसोस्तादात्म्यं बुद्धिश्च चिंता च तदुभयप्रधानं बुद्धिचिंतामयं ॥ ४२ ॥